

Som bekendt blev der, da vi for nogle Aar tilbage fik den Nyordning gennemført, som Statsbanerne nu virker under, oprettet et Jernbaneraad, der skulde staa som en Slags Bindeled mellem Befolkningen og Jernbaneadministrationen, men dette Raad har staaet underlig rodløst og har ikke faaet den Støtte fra Regeringen, som vistnok de, der i sin Tid var med til at foreslaa det, havde tænkt sig. Nu forekommer det mig, at der kan gøres eet af to: Enten maa man afskaffe Jernbaneraadet som unødvendigt og overflødigt, eller ogsaa maa man give det en saadan Kompetence, at det faar den Betydning, som var tilsigtet, og det Spørgsmaal, jeg gerne vil tillade mig at rette til den højtærede Trafikminister, er da, om han ikke finder Anledning til sammen med Jernbaneraadet at tage Spørgsmaalet om Fastsættelse af Raadets Kompetence under Overvejelse. Det er nemlig ikke udelukket, at Jernbaneraadet kunde faa en ikke ringe Betydning i Fremtiden. Raadet har f. Eks. været ved at begynde paa en Undersøgelse af, hvorvidt den Decentralisation af Administrationen, som det var Tanken og Hensigten at nedlægge i den Nyordning, som blev gennemført for nogle Aar siden, i Virkeligheden har fundet Sted saa vidt og saa langt, som man har kunnet naa, og der er ingen Tvivl om, at hvis man kan komme bort fra alle de Omsvøbsdepartementer, som Statsbanernes Administration har lidt under i Fortiden, vil der derigennem kunne indvindes meget betydelige Besparselser. Ligeledes er det muligt, at Jernbaneraadet kunde komme ind paa Undersøgelser af, hvilke Bekostninger Gennemførelsen af 8 Timers Arbejdsdagen har ført med sig, og hvorledes Begrebet Overarbejdspenge bliver fortolket, og der kunde være mange forskellige andre Spørgsmaal, som det vil have sin store Interesse at faa foretaget en Undersøgelse af. Der er jo ikke Tvivl om, at det er nødvendigt, at vi kommer til at beskæftige os med Spørgsmaalet om Besparselser paa Jernbaneadministrationens Omraade, og jeg gaar ud fra, at alle politiske Partier vil være enige derom, og da jeg mener, at Jernbaneraadet meget vel kunde være et af de Organer, som Ministeren kunde benytte til at tilvejebringe saadanne Besparselser, tillader jeg mig at spørge den højtærede Minister, om han tænker paa at optage en saadan Forhandling med Jernbaneraadet som af mig her antydet.

Endnu skal jeg kun tilføje, at sidste

Gang Lovforslaget forelaa paa Tingets Bord, var der fuldstændig Enighed derom fra alle politiske Partiers Side. Jeg haaber, at den samme Enighed er til Stede endnu, da Nødvendigheden af at gennemføre Lovforslaget ikke er blevet mindre, og jeg tillader mig altsaa at anbefale Lovforslaget til velvillig og meget hurtig Fremme.

Friis-Skotte: Paa mit Partis Vegne skal jeg udtale, at vi er villige til at fremme saavel det her foreliggende Forslag om Statsbanetaksternes Forhøjelse som det efterfølgende om Forhøjelse af Portotaksterne. Jeg kan ganske henvise til, hvad jeg udtalte den 27. Marts, da de to hermed enslydende Forslag forelaa til Behandling. Jeg skal kun understrege det af mig den Gang fremsatte Ønske om, at man ikke vil lade den fulde 33 pCt.s Forhøjelse ramme de korte Rejser og da særlig de meget korte Afstande i Nærheden af Hovedstaden, og jeg skal henvise til de af mig anførte Grunde, dels at Driften paa disse Strækninger betaler sig forholdsvis bedre end paa de lange, dels at Hovedstadens Arbejderbefolkning maa have let Adgang til at komme ud og trække frisk Luft om Søndagen, og dels at mange daglig maa rejse med Jernbanerne til og fra deres Arbejdssted. Jeg fik Tilslutning fra det konservative Folkeparti, da vi sidste Gang behandlede Spørgsmaalet, og jeg har set i Bladet „Politiken“, at man nu ogsaa fra radikal Side interesserer sig for dette Spørgsmaal, saa jeg vil antage, at vi i en kort Udvalgsbehandling kunde komme til at drøfte det.

Naar jeg henviste til mine Udtalelser den 27. Marts, maa jeg dog tage Afstand fra en af de Udtalelser, jeg kom med, idet jeg den Gang mente, at den Takstforhøjelse, der her var foreslaaet, vilde give rigelig Dækning for Banernes Udgifter. Jeg mente, man havde regnet saaledes, at man absolut maatte være paa den sikre Side. Det tror jeg imidlertid ikke længere. Forholdene har, siden vi behandlede denne Sag, ændret sig betydeligt. Ikke alene er Kulpriserne steget, og de er jo steget ikke saa lidt, men ganske særlig har Kulsituationen medført de overordentlig store Indskrænkninger i Statsbanernes Køreplan fra den 15. Maj, som vistnok vil bringe Banernes Indtægter ned, saaledes at vi ikke kan regne med en saa stor Indtægt, som der her er regnet med. Det er ikke alle Indskrænkninger, der behøver at bringe Indtægten ned. Ved